

sagn og supplerende lånetilbud end normalt tilladt. Hermed foreslås det, at anvendelsen af dispensationsadgangen begrænses til sager, hvor kommunen har gjort fejlagtig brug af det administrative edb-system til rammestyringen eller lignende sagsbehandlingsfejl.

Til nr. 54 og 60.

Ændringsforslagene i § 95 og § 123, nr. 4, indebærer, at staten ikke længere skal yde refusion til udgifter, som kommunalbestyrelsen har afholdt til information og konsulentbistand vedrørende den aftalte boligforbedring, hvilket er i overensstemmelse med de refusionsregler, der gælder for den øvrige byfornyelse. Der er ikke tiltænkt ændring i kommunens ret til at iagttage de aktiviteter, som den hidtidige bestemmelse har omhandlet, der ydes blot ikke statslig refusion til udgifterne.

Efter de gældende regler refunderer staten 50 pct. af de udgifter, kommunen afholder til information og konsulentbistand i forbindelse med aftalt boligforbedring. Refusionsadgangen omfatter alene situationer, hvor kommunen beslutter at udpege områder eller ejendomme, hvor kommunen vil tilskynde til aftalt boligforbedring. Efter en sådan beslutning er det fortsat frivilligt for parterne, om de vil gennemføre et renoveringsprojekt.

Det foreslås ved ændringen, at reglerne om refusion af kommunernes udgifter til information og konsulentbistand afskaffes.

Den informations- og konsulentbistand, som kommunerne yder i forbindelse med den aftalte boligforbedring, må anses for at være et led i kommunernes almindelige varetagelse af kommunale opgaver.

Forslaget berører ikke kommunernes adgang til at opnå refusion for fremskaffelse af erstatningsboliger m.v.

Til nr. 55.

Ændringsforslaget i § 100, stk. 2, omhandler en korrekturrettelse.

Til nr. 56.

Ændringsforslaget i § 104, stk. 1, er en præcisering, således at ordlyden bliver den samme som bestemmelsen i § 103, stk. 1.

Til nr. 57.

Ændringsforslaget i § 105, stk. 5, er en præcisering af formkravene til krav om lejeforhøjelsen.

Til nr. 58.

Ændringsforslaget i § 106, stk. 3, er en præcisering af definitionen af minimumsreglen, hvorefter ordlyden bliver ens med bestemmelsen i § 117, stk. 4.

Til nr. 59.

Bestemmelsen i § 106, stk. 4, vedrører Grundejernes Investeringsfonds refusion af en del af statens udgifter til tilskud til den aftalte lejeforhøjelse. Forslaget er en konsekvens af, at refusionsaftalen mellem Grundejernes Investeringsfond og By- og Boligministeriet er forlænget fra den 31. december 2000 til den 31. december 2003. Vedrørende aftalens indhold henvises til de almindelige bemærkninger punkt 16.

Til nr. 61.

Den foreslåede bestemmelse i § 131, stk. 3, indebærer en dispensationsmulighed for bygningsforbedringsudvalg, som svarer til dispensationsbestemmelsen i lovens § 56, stk. 2, der gælder for beslutninger om bygningsfornyelse efter lovens § 9.

Bestemmelsen giver by- og boligministeren en mulighed for, når særlige forhold taler herfor, at dispensere fra lovens krav om, at rammetræk til arbejder omfattet af reglerne om bygningsforbedringsudvalg skal ske i det finansår, hvor lånetilbuddet gives. Kravet er begrundet i styringen af byfornyelsesmidlerne.

Da administrationen af byfornyelsesloven er decentral, må styringen af investeringsrammen til bygningsfornyelse ske ved registrering af rammeforbruget, således at der er sikkerhed for, at der ikke gives tilsagn ud over den investeringsramme, der er afsat på finansloven. Samtidig med at bygningsforbedringsudvalget giver ejeren et lånetilbud, binder udvalget sig til at yde støtte efter lovens regler, derfor skal den statslige og den kommunale del af det bevilgede rente- og afdragsfrie lån trækkes på kommunens investeringsramme til bygningsfornyelse på dette tidspunkt. Igangsatte beslutninger, som ikke er trukket på investeringsrammen indenfor det pågældende finansår, vil ikke kunne støttes efter loven. Kommunen vil i denne situation komme til at afholde både sin egen og statens del af støtten.

Begrundelsen for at foreslå en mulighed for by- og boligministeren til, når særlige forhold taler herfor, og der er midler til rådighed, at dispensere fra kravet om rammetræk i samme finansår, som lånetilbud gives, er at kunne imødekomme kommuner, som af helt undskyldelige grunde har givet et lånetilbud uden af have foretaget rammetræk.

Det er hensigten, at bestemmelsen kun skal anvendes i absolutte undtagelsestilfælde, hvor det findes godtgjort, at grunden til, at kommunen ikke har opfyldt kravet om rammetræk, er undskyldelig. Hermed